

Actorul și sportivul

Sigur, teatrul este înrădăcinat în viața noastră, în noi înșine. Motiv de desfătare, motiv de reflecție, lumea scenei ne atrage și ne fascinează, deopotrivă. Nevoia de „spectacol”, aceeași de când omul se știe pe lume, rămâne una din problemele sociale cele mai acute. De ce „spectacol” și nu reprezentare dramatică, de ce „spectacol” și nu recital actoricesc? Pentru că acest termen, cu mult mai larg, include nu numai universul teatral propriu-zis, ci și pe cel al filmului, muzicii și sportului. Fiecare din ele trăiește prin și pentru exigentul public care le dă sens, care, în ultimă instanță, le condiționează existența. Ce reprezintă o piesă jucată fără spectatori dacă nu un eșec total? Ce reprezintă un concert dat în fața unei săli pustii dacă nu o nereușită? Ce reprezintă un eveniment sportiv însoțit de tribune goale, tăcute, dacă nu un simplu act de formalitate? Fără discuție, toate acestea ființează, numai și numai, pentru spectatori, fie ei iubitori de teatru, melomani sau prieteni ai sportului. Se vorbește despre însuflețitorul miraj al aplauzelor, miraj ce dă actorului lan și expresivitate, bucuria de a-și desăvîrși rolul. Nu rareori am întâlnit actori afirmînd: „Am avut o sală bună. Ți-era mai mare dragul să joci!” În sport sau mai bine zis în fotbal — căci la ce altceva te duce gîndul cînd vorbești despre sport? — se vehiculează din ce în ce mai des ideea celui de-al doisprezecelea jucător, deci a publicului ce, realmente are puterea de-a da aripi echipei, purtînd-o spre victorie.

Spectatorul vine la teatru din felurite considerente. Fie pentru un actor preferat, fie pentru un regizor renumit, fie, pur și simplu, pentru un text dramatic de valoare. Propria-mi relație cu lumea teatrului — spre satisfacția mea bineînțeles — este întregită însă de gînduri și fapte trăite de-a lungul vremii, de amiciții și prietenii ce m-au legat de un actor

toată lumea

iubește teatrul

sau altul. Tînăr fiind, mă aflam în sala de la Grădina Icoanei la un recital de poezie, unde, spre surprinderea mea și a întregii asistențe, m-am trezit, vrînd-nevrînd, suit pe scenă și rugat să recit o poezie. Intimplarea, avîndu-l ca erou pe Ion Caramitru, alături de altele și altele legate de actori ai scenelor noastre, m-a reușit decît să-mi sporască dragostea pentru fascinantul univers al teatrului, pentru oamenii care-i dau viață.

Revenind la spectator, acesta este dornic, însă, și de altceva, iar altceva-ul îl găsește totem în sport. Inițial limitîndu-se doar la simpla formă a divertismentului, mișcarea sportivă a căpătat dinamism din pricina acerbei competitivității, a farmecului său propriu izvorit din permanenta luptă de sine a celui implicat în joc, din continua rivalitate cu cei din jur. Dintr-un anumit punct de vedere sportivul este și el un actor, un actor al cărui regizor poartă numele de antrenor. Este un actor cu o libertate de mișcare mai vastă. Evident, urmează și el în evoluția sa anumite reguli, anumite indicații, dar succesul său final depinde în primul rînd de propria-i personalitate. Nu cred că s-a născut antrenorul care să-l fi putut învăța pe Dobrin ce trebuie făcut cu mingea, după cum nu cred să existe omul care-i poate indica lui Hagi cînd anume trebuie șutat la poartă sau lui Cămătaru cînd e momentul cel mai potrivit pentru a pătrunde în careu. O știu cu toții prea bine, o simt, o intuiesc. Din această plină de neprevăzut evoluție se naște ideea artistului ce zace în ei. Popularitatea unor mari vedete internaționale rivalizează oricînd cu aceea a unor stele de cinema sau a unor iluștri interpreți dramatici. Prin realizările lor spontane, pline de eleganță, de naturalețe, jucătorii de geniu îndreptățesc opiniile ce le apropie reușita de o anume formă a artei.

Chiar dacă se aseamănă întrucîtva, ac-

toată lumea
iubește teatrul

torul și sportivul sînt departe, însă, de a-și identifica structurile, personalitățile. Valențe și universuri de viață distincte îi apropie și-n același timp îi despart.

Am crezut întotdeauna în influența pozitivă a teatrului în formarea unui jucător. Ca fotbalist, am frecventat teatrele bucureștene în căutarea unor plăcute ore de viață, în încercarea de cristalizare a propriei mele identități. Ca antrenor, am încercat să insuflu și jucătorilor mei aceleași crezuri, aceleași simțăminte. Nu de puține ori, aflat alături de ei la o piesă sau alta — **Harap Alb** la Teatrul Național, **Mitică Popescu** la Teatrul Mic, **Scapino** la Teatrul „Nottara“, **Turnul de fildeş** la Teatrul de Comedie etc. — am auzit glasuri plăcut surprinse în sală „Fotbaliști în sala de teatru!“ Da, fotbaliști în sala de teatru. Nu mai e de mult ceva ieșit din comun !!!

■ Nicu Alifantis

Marea bucurie de a cînta într-o sală de teatru

Dacă e să vorbesc despre mine ca despre un cîntăreț cu ucenicia în teatru, aş spune că lucrul cu pricina m-a marcat profund și, nu exagerez, mi-a trasat un drum foarte exact în ceea ce aveam să fac de-a lungul celor cincisprezece ani de la debut pînă astăzi.

Am curajul să o spun cu atît mai mult cu cît am crescut nu într-un teatru de revistă, ci într-unul de proză, și lucrul ăsta s-a întîmplat pe vremea cînd teatrele dramatice nu-și făcuseră un hobby din spectacolele muzicale. Așa că primul dintre cîştigurile mele, ca rezultat al spectacolelor de muzică și poezie care se purtau foarte între anii '70—'75

toată lumea iubește teatrul

toată lumea iubește teatrul

(eu debutînd în 1973), a fost alegerea din poezia clasică și contemporană a textelor ce au alcătuit cîntecele mele, cu preferință să pornesc de la poezie spre cîntec atunci cînd compun.

În al doilea rînd, am cîştigat foarte mult și am învățat enorm din lucrul cu regizorul, rezultatul fiind puterea de a stăpîni mai bine înfăptuirea unui act artistic și de a-l conduce spre sală. Apoi, am cunoscut la modul propriu scena, sala, mijloacele tehnice specifice sălilor de spectacole autentice, disciplina, munca într-un colectiv, rezultatul fiind acela că după un timp m-am trezit mult mai stăpîn pe mine atunci cînd mă aflam în fața spectatorilor. Și, pe urmă, deși nu am făcut actorie, meseria nu mi-e străină, am învățat cîte ceva de la colegii mei actori și, cum să n-o recunosc, i-am și furat uneori, cîte un pic... sigur că sînt subiectiv și nici nu încerc să conving pe toată lumea că am dreptate, totuși mă gîndesc că uneori, din cauza pasiunii mele pentru teatru, pentru muzica de scenă, pe care îmi place s-o compun, m-am neglijat în calitate de cîntăreț — deși, orice rău e spre bine, nu ? Îmi place să cînt, să simt publicul și voi încerca să nu-i mint pe cei din sală ; asta am învățat-o temeinic, petrecîndu-mi tinerețea printre actori.

Mulți spun că publicul de teatru este diferit de cel al concertelor. Poate că au dreptate. Personal, inclin să cred că nu publicul este diferit, ci locul în care se întîmplă un spectacol are o mare influență asupra stării omului care vine să vadă ceva și să se bucure de rezultatul actului artistic la care a asistat : aceiași oameni se manifestă altfel într-o sală de concert și cu totul altfel într-o sală de teatru, ați observat, nu-i așa ?

Pentru genul de muzică pe care îl fac — și asta o spun cu mîna pe inimă — marea mea bucurie este să cînt într-o sală de TEATRU.